

nemlig, at han fandt, at Ministeren ikke burde indføre Reformen, specielt ved Seminarierne, naar der forelaa et Forslag til Reformering af Læreruddannelsen. Jeg gjorde straks den Bemærkning, at jeg for mit Vedkommende har en helt anden Opfattelse, og foranlediget af det ærede Medlems Udtalelse vil jeg gerne have Lov til kortelig at lægge min Opfattelse for Dagen.

Jeg har den Mening, at hvis man kan paavise værdifulde Reformen, bør man til enhver Tid gennemføre dem, for saa vidt de kan gennemføres indenfor Lovens Rammer. Men dertil kommer saa en taktisk-politisk Betragtning. Hvis man nemlig gik ind paa den Tanke, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har fremsat, at man ikke administrativt maatte reformere, naar et Forslag er til Behandling i Tinget, eller naar Forslag kan ventes forelagt i en nær Fremtid, vilde det betyde, at Regeringen fuldstændig fraskrev sig Bevægelsesfrihed. Det vilde betyde, at Oppositionen blot ved at tygge Drøv paa Forslagene i en lang Aarrække kunde hindre den siddende Regering i at foretage Forbedringer. Saadan en Betragtning kan man dog ikke vente sig, at den nuværende Regering skal gaa ind paa.

Men samtidig udtalte det ærede Medlem en Ting, som var endnu mere afskrækkende, og som i endnu højere Grad afdækkede, hvilket konservativt Parti Venstre nu er blevet. Han sagde, at hvis Venstre skulde gaa med til at gennemføre de forelagte Forslag vedrørende Skolevæsenet, saa maatte der indføres Bestemmelser, som hindrede eller vanskeliggjorde Forandringer paa Skolevæsenets Omraade. Det er den klare, aabenlyse Stokkonservatisme. Saa vidt er vi nu kommet, at det nuværende Venstre er en sørgelig Skygge af det glørværdige Bergske Venstre i Fortiden. Ved at iklæde sig Demokratiets smukke Klædning skjuler det nuværende Venstre sit bundkonservative Sindelag.

Jeg er, som jeg har sagt, af en helt anden Opfattelse, og da nu det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har givet en naturlig Foranledning, vil jeg rette en Henvendelse til den højtærede Undervisningsminister, en Henvendelse, som skal gaa ud paa at anmode Ministeren om at gennemgaa samtlige Cirkulærer og Bekendtgørelser vedrørende vort Opdragelsesvæsen, for at der under

Ministerens Førerskab kan blive foretaget saadanne Forbedringer ved vor Opdragelse indenfor den givne Lovs Ramme, som vore Finanser er i Stand til at bære. Jeg kan aldeles ikke se, at der er nogen Grund til at lægge Hænderne i Skødet, fordi vi nu behandler Skolelovsforslag, og fordi vi ved, at vi i Fremtiden vil komme til at behandle andre. Og hvad man nu end ellers mener om Skolevæsenet, kan man ikke komme bort fra, at der har været en glædelig Bevægelse indenfor den danske Lærerstand og ikke mindst indenfor Folkeskolelærerstandens i de sidste 20 til 25 Aar, at der er en mægtig Interesse i vide Kredse hos den danske Lærerstand, ikke mindst i Folkeskolens Lærerstand, for en fuldt ud forsvarlig, forstændig Forbedring af alt offentligt Skolevæsen.

Derfor er jeg af den Opfattelse, at de endnu gældende Cirkulærer og Bekendtgørelser for en meget stor Del er forældede og i høj Grad trænger til en Gennemgang hos den øverste administrative Myndighed. For Folkeskolens Vedkommende er endnu i det væsentlige et gammelt Cirkulære vejledende for Lærerne. Nu vil jeg sige — det vil jeg slet ikke lægge noget Skjul paa —, at for den Tid, da det blev udstedt, var det et virkelig smukt og hæderligt Arbejde, men der er foregaaet en saa stor Udvikling indenfor Lærerstanden, at det vilde være ganske forkert ikke at reformere. Paa ganske tilsvarende Maade forholder det sig med Hensyn til de Cirkulærer, der endnu i det væsentlige er gældende for Mellemskolen, Realklassen og Gymnasiet.

Der var, den Gang man diskuterede Mellemskolen, en interessant bærende Betragtning her i Tinget, som ogsaa er kommet til Udtryk i Loven. Det, man vilde, var, at Børnene og de unge Mennesker i højere Grad end tidligere skulde arbejde selv, medens man omvendt skulde komme bort fra Lektielesning. Der mødtes to Strømninger, der mødtes Grundtvig-Kold med det, som man kan kalde de mere moderne Pædagoger. Denne Bestræbelse bort fra Lektieperieret, bort fra den meget vidtgaaende Lektielesning, som ikke behøver altid at være Terperi, denne Bestræbelse har givet sig klart og tydeligt Udtryk i Anordningen, men efter min Mening ikke saa klart Udtryk, som vi nu maatte ønske.